



Arrest

nr. 133 825 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als bloedverwant in opgaande lijn van de heer T.O.H, van Nederlandse nationaliteit.

Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 19 september 2014 aan verzoekster is ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2014 werd ingediend door:

Naam: T. Voornaam: M.

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *attest 'uittreksel uit de basisregistratie personen' dd. 06.03.2014 op naam van betrokkene (gemeente Rotterdam): louter het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon gedurende enige tijd op hetzelfde adres gedomicilieerd waren, toont niet afdoende aan dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.*

- *verklaring van het dorpshoofd van Peynirymez (Turkije) dd. 05.03.2014: voor zover dit attest kan beschouwd worden als een 'begin van bewijs', dient vermeld te worden dat dit document niet wordt ondersteund door officiële documenten. Bovendien, aangezien betrokkene voorafgaand aan haar huidige verblijf in België, woonachtig was in Nederland, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is. Het voorgelegde attest uit Turkije is dan ook onvoldoende ter staving van onvermogen van betrokkene.*

- *ongedateerde verklaring op eer door de referentiepersoon waarin hij verklaart betrokkene financieel ten laste te nemen gedurende haar verblijf in België: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De bestreden beslissing bevat zowel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als een bevel om het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot de bevelscomponent stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 16 oktober 2014 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. In een schrijven van 20 oktober 2014 aan de Raad meldt de gemachtigde van de staatssecretaris over dit bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2014 het volgende:

“Dit bevel vervangt impliciet doch zeker de bevelscomponent van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 september 2014. Het beroep tegen voormelde bevelscomponent lijkt dan ook zonder voorwerp geworden.”

2.2 De Raad stelt vast dat aangezien uit dit schrijven de intrekking door de gemachtigde van de staatssecretaris blijkt van de bevelscomponent van de beslissing van 15 september 2014, het beroep tegen deze bevelscomponent inderdaad zonder voorwerp en dus onontvankelijk is.

De opmerking ter terechtzitting van de raadsvrouw van verzoekster dat betrokkene opnieuw een aanvraag heeft ingediend en thans in het bezit is van een bijlage 19^{ter} waardoor het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald, is niet dienstig aangezien, zoals hoger uiteengezet, het bevel is ingetrokken.

Het beroep is slechts onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hierna de bestreden beslissing genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster aan dat de beslissing van 15 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Aangezien het beroep echter onontvankelijk werd verklaard in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dit middel om die reden onontvankelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1 Ter adstruering zet verzoekster het volgende uiteen:

“ Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis’.
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: ‘Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

3.2.2 In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift beweert, blijkt uit de bestreden beslissing niet de wil van verweerder om verzoekster om het even welk verblijfsrecht te weigeren. In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts gesteld dat, met toepassing van artikel 40^{bis}, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, het recht op verblijf als familielid van een Unieburger aan verzoekster wordt

geweigerd omdat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon om als bloedverwant in de opgaande lijn een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen genieten.

Bovendien kan deze weigering van verblijfsrecht, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Bij de beoordeling of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet immers eerst worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het daarentegen om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een Unieburger wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat ze voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, zoals bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Daargelaten of verzoekster in België een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft immers de weigering van een aanvraag om verblijfsrecht als familielid van een Unieburger. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een privé- en gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders, te meer nu haar zoon van Turkse afkomst is, zodat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Verzoekster voert tenslotte aan dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien de scheiding van haar zoon onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

De Raad benadrukt echter dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering leidt. Ze heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten, maar sluit niet uit dat verzoekster terugkeert en een nieuwe aanvraag indient op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In de mate verzoekster meent afdoende te kunnen aantonen dat zij financieel ten laste is van haar zoon, kan zij aldus een nieuwe aanvraag indienen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten en voorwaarden ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die in se erin bestaan om haar privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3.1 Ter adstruering van het middel zet zij het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...].’

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster woont sedert 10 jaar met haar zoon en heeft zij nooit gewerkt!

Dit blijkt uit de uittreksel uit de basisregistratie personen vanuit Nederland.

Verzoekster heeft de Turkse nationaliteit en heeft ze een attest onvermogen bijgebracht vanuit Turkije. Haar behoefte, noch het feit dat ze ten laste is kan dienstig betwist worden door verwerende partij.

Het is kennelijk onredelijk bijkomende documenten te eisen, en dit van een land waarvan zij niet de onderdane is en waar ze illegaal verbleef.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- *Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland*

o De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.

- *inkomen van de te vervoegen persoon.*

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België of elders beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu wordt de huisvesting al 10 jaar gefinancierd door de zoon en toont verzoekster aan dat ze op hetzelfde adres woonde met haar zoon.

Het middel is bijgevolg gegrond."

3.3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De motivering moet in dit opzicht ook voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Hoewel verweerder niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In casu vermeldt de bestreden beslissing duidelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. De bestreden beslissing stelt verder dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van dit artikel aangezien verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Vervolgens wordt besproken waarom de verschillende elementen die verzoekster heeft aangebracht, met name het attest 'uittreksel uit de basisregistratie personen', de verklaring van het dorpshef van Peynirymez, en de verklaring op eer van de referentiepersoon niet kunnen volstaan om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk met redenen is omkleed, dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is, en dat ze verzoekster toelaat de feitelijke en juridische overwegingen te begrijpen waarop de beslissing is gebaseerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals uitgedrukt in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3 Waar verzoekster inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangezien de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet past het om een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken in het licht van dat artikel.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dient verzoekende partij ten laste te zijn van de referentiepersoon.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). *In casu* heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan haar huidige aanvraag gezinshereniging. De Raad stelt vast dat verzoekster de onwettigheid van de ter zake weergegeven concrete motieven van de bestreden beslissing niet aantoonde.

Verzoekster beperkt zich er in het verzoekschrift toe te stellen dat uit het attest 'uittreksel uit de basisregistratie personen' (gemeente Rotterdam) blijkt dat verzoekster sinds 10 jaar met haar zoon samenwoont en nooit heeft gewerkt. Vervolgens stelt verzoekster dat een persoon die meer dan zes maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder als ten laste moet worden beschouwd. Verzoekster zet dan uiteen welke criteria verweerder zou gebruiken bij de beoordeling of iemand al dan niet ten laste is, en stelt dat deze criteria mogelijk te streng zijn.

De Raad merkt op dat uit het attest 'uittreksel uit de basisregistratie personen' van de gemeente Rotterdam slechts blijkt dat verzoekster op het opgegeven adres in Nederland heeft gewoond, waar ook haar zoon gedomicilieerd was. Zoals verweerder aangeeft, toont verzoekster hiermee echter niet aan dat zij ook financieel ten laste was van haar zoon, en dat haar zoon haar dus heeft onderhouden, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd. Wat de verklaring van het dorpshoofd van Peynirymez (Turkije) betreft, heeft verweerder geoordeeld dat deze verklaring niet wordt ondersteund door officiële documenten. Bovendien kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat ook uit deze verklaring over verzoeksters financiële situatie in Turkije, gelet op haar langdurig verblijf in Nederland dat haar verblijf in België voorafging, niet kan worden afgeleid of zij effectief onvermogen is en tijdens dat verblijf in Nederland financieel ten laste was van haar zoon. Wat de verklaring op eer door de referentiepersoon betreft, waarin haar zoon verklaart verzoekster tijdens haar verblijf in België financieel ten laste te nemen, heeft verweerder niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat deze niet als afdoende bewijs van financiële steun in aanmerking kan worden genomen aangezien ze niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. De motivering is niet kennelijk onredelijk nu deze niet wordt weerlegd door verzoekster. Tenslotte beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering aangaande de criteria die verweerder in de praktijk zou toepassen. Zij toont dit evenwel niet *in concreto* aan en beperkt haar uiteenzetting tot een loutere bewering.

3.3.4 Verzoekster stelt dat het kennelijk onredelijk is om van haar bijkomende documenten te eisen, en dit van een land waarvan zij geen onderdaan is en waar ze illegaal verbleef. In de mate verzoekster daarmee doelt op haar verblijf in Nederland voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag in België, stelt de Raad vast dat verweerder geenszins vereist heeft dat verzoekster documenten zou voorleggen die van de Nederlandse overheid afkomstig zijn. Het bewijs dat men financieel ten laste is, is een feitenkwestie, die met alle mogelijke middelen kan worden bewezen (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Verzoekster is er slechts toe gehouden bewijsmiddelen aan te brengen die het financieel ten laste zijn op afdoende wijze aantonen, wat *in casu* echter niet gebeurde. De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel niet.

3.3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN